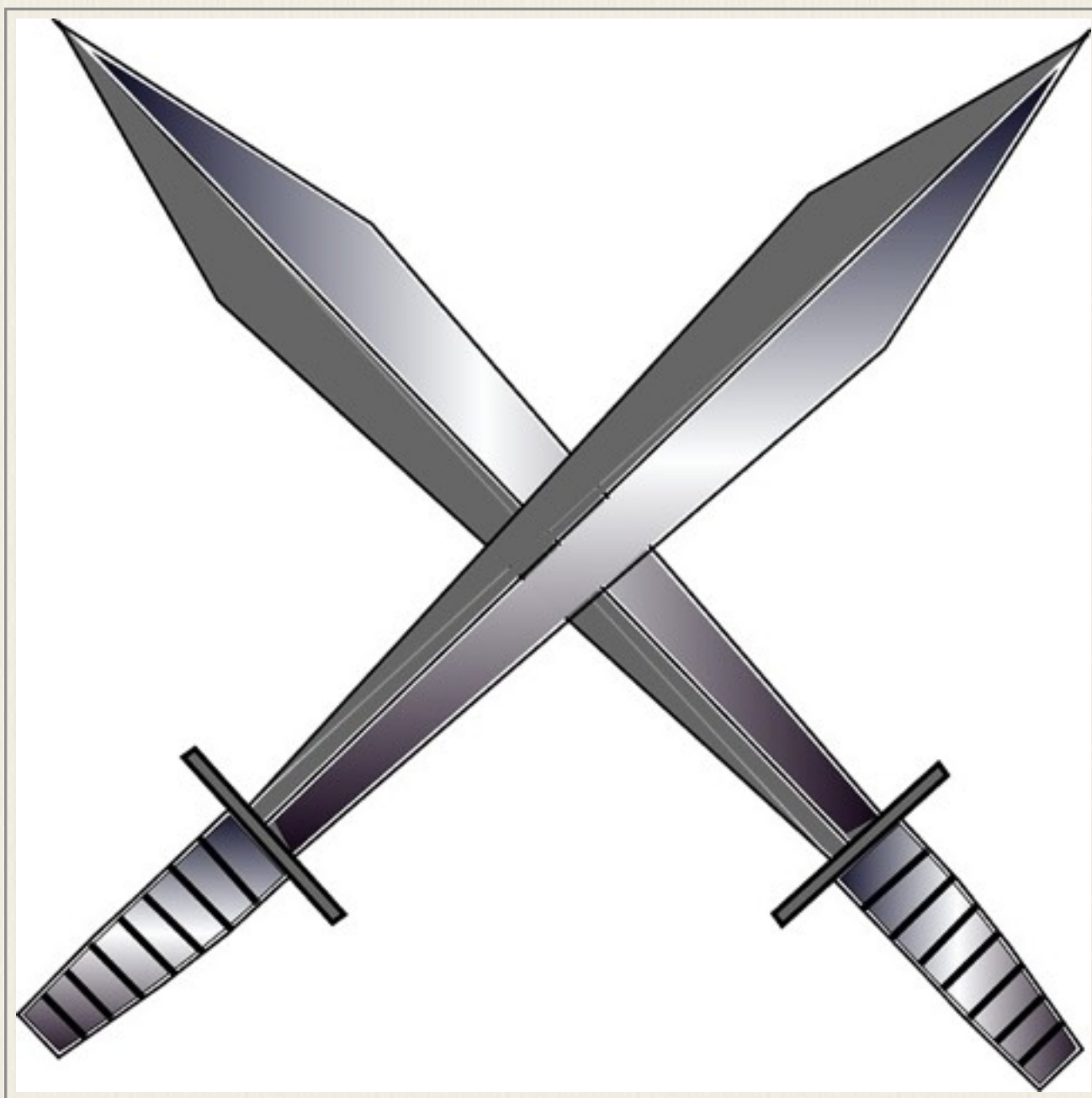

Lizzie och drottning Celda

SIMON WESTERLUND

Fantasyberättelsen

I London bor Lizzie Springfield. En 15 årig tjej med kristallblåa, fina ögon och brunt lockigt hår. Hon har ofta hästsvans med en tofs gjord av blommor.

Idag är hon klädd en svart tröja från Hollister av ett mjukt och mysigt tyg, långa jeans med ett hål i det högra benet och vita converse. Armen bär ett vackert armband med hennes namn skrivet i guld på.

För två år sedan hände något mycket märkligt i Lizzies liv, och det ska jag nu förberätta för dig.

Det är en vacker eftermiddag den 17 Mars, dagen efter Lizzies födelsedag. Klockan är 16. 20, om 10 minuter måste hon iväg till busstationen för att äta middag på en fin restaurang (Stingers) med sina vänner för att fira henne.

Lizzie sitter framför spegeln i sitt rum och försöker sminka sig så gott hon kan och tycker hon lyckas hyfsat bra i alla fall.

Lizzie står förväntansfullt utanför och väntar på sina kompisar.

Plötsligt ser hon tre silhuetter komma gående längst trottoaren. Hon fylls av en sorts förväntan.

Innan maten kommer går Lizzie in till toan.

När hon är klar tar hon en snabb titt på klockan innan hon tvättar händerna. Den visar 13.02.

Precis när hon ska stänga av kranen märker hon att den vägrar stänga av sig, hur mycket hon än försöker.

Till sist inser hon att det inte kommer att gå, så hon rusar ut för att hämta personal som kan hjälpa henne, men låset verkar ha låst sig, det går inte upp. Hon kämpar för att få upp det, men det går verkligen inte. Hon grips av panik, hur ska hon komma ut härifrån? Hon trycker så hårt hon kan.

Vattnet går nu upp till fotknölnarna och hon plaskar medans hon pressar sig mot dörren. Hon sätter sig ned på golvet. "Jag kommer dö här" tänker hon.

Vattnet når hennes höfter nu. Nu börjar stressen fylla henne och hon börja ropa, ropet är hårt och går sedan över till skrik. Hon slänger sig mot dörren i hopp om att den ska gå upp. Inget fungerar.

Vattnet stiger upp för hennes hals. Hon börjar flyta uppåt. Vid det här laget har hon redan slutat försöka få upp låset eftersom ingen kom och hjälpte henne.

Hon stiger uppåt. Hennes huvudet täcks av vatten. Nu är hela nästan hela rummet täckt av vatten. Hon stiger upp mot taket för att få luft men istället för tak känner hon brisen av en vindpust. Hon är vid ytan på ett hav verkar det som. Hon ser land längre fram och simmar så gott hon kan dit.

Väl framme vid sandbanken märker hon att det inte är något ställe hon känner igen. Det verkar vara en sorts ö. Rädslan kommer krypande och hon känner sig ängslig och ensam.

Strandkanten är formad som en halvmåne. Lite längre bort täcker en stor skog hennes synfält med vackra långa träd.

Lizzie går närmare skogen för att utforska stället lite, medans hon försöker orientera sig. När hon kommer närmare skogen hör hon röster. Det verkar som att de kommer inifrån skogen.

Hon går närmare för att undersöka vad de pratar om.

- Han var så jobbig, han höll nästan på att klippa bort stjälken på mig! säger

en ljus kvinnoröst lite frustrerat.

“Stjälken?” tänker Lizzie.

- Ja, det var inte så särskilt snällt av honom, säger en lite grövre röst än den

tidigare, fortfarande av en kvinna men lite mer anklagande.

Lizzie går närmare för att se vilka det är som talar. Hon är verkligen skeptisk till att det inte är några mänskliga varelser.

Hon går förbi träd för träd och hör rösterna tydligare och tydligare.

Hon tittar försiktigt förbi ett träd hon står bakom dem talande. Till sin förvåning ser hon två blommor, lika stora som hon själv, som har en konversation med varandra. Två roser.

Det hade hon inte förväntat sig.

Det här verkar inte vara det riktiga verkligheten hon är i.

“I vilken sorts värld finns det talande blommor?” tänker hon.

- Har du någon gång känt dig, hon gör en paus.
- Amy, vem står bakom dig? fortsätter hon.

- Vadå? svarar frågande Amy och vänder sig om.

Lizzie klämmer snabbt ihop sig så mycket hon kan för att inte synas och förbereder sig för att snabbt springa iväg om så är möjligt.

- Vänta! säger en av rösterna. Vem är du? Lizzie hejdar sig.

“Det verkar som att dem inte vill mig något ont” tänker hon.

Hon tittar sig försiktigtrut trädet. De stirrar på henne.

- Vem är du? Visa dig, säger Amy. Lizzie går långsamt framåt och säger:
- Jag är Lizzie, vilka är ni? Hon slänger fram det snabbt som om hon är rädd för vad de kommer att svara.
- Om du nu är så nyfiken, jag är Amy och det här är Audrey. Hon gör en gest mot Audrey.
- Varifrån kommer du? Frågar Audrey med en frågande min.

“Går de att lita på, kan jag säga var jag är ifrån?” tänker Lizzie. Hon bestämmer sig för att göra det. Hon berättar allt om hur hon kom hit genom toaletten på restaurangen, hur rädd och ängslig hon blev och hur hon hörde deras röster.

- Så du är alltså inte härifrån? säger Amy. Hon vänder sig hastigt om och börjar viska till Audrey.
- Det är som profetian, vi måste... Elijah! Är det enda Lizzie hör de viska till varandra.

Lizzie börjar känna förskräckelsen komma närmaren och närmare.

“Vad menar de med profetian och vad ska de gör med Elijah, vem det nu är?”

- Du måste ta dig till Elijah, han vet vad som ska hända med dig. Följ stigen där borta, säger Audrey och pekar mot vänster om Lizzie.
- Du hittar honom snart, han är alltid lätt att hitta, fortsätter Audrey.
- Vem är Elijah? frågar Lizzie panikartat.
- Elijah är manskatt. Du hittar honom nog snart, han sitter alltid och luktar på blommor på ängen längre bort vid den här tiden.
- En manskatt?! Hur mycket konstiga varelser har ni här? utbryter Lizzie och börjar springa längst stigen.

Audrey hade mycket rätt, efter en stund ser Lizzie ängen längre fram. Som dem sa satt Elijah där mitt i ängen och luktade på alla blommor.

Elijah ser väldigt konstig ut. Han är lika stor som en människa men är full med päls och har en svans. Pälsen är grå.

Precis när Lizzie kommer till ängen tittar Elijah upp från blomman han har i sina händer. Han ser lite förvånad ut men har ändå en viss bestämmelse i blicken.

- Är du Elijah? frågar Lizzie lite på avstånd, rädd för att han ska göra något oförutsägbart.
- Det beror på, vem är du? Säger han ansträngt, som om han har luktat på lite för många blommor.

- Jag är Lizzie Springfield, Amy och Audrey skickade mig. De sa något om en profetsia.

- Åh! svarade Elijah entusiastiskt
- Jag har väntat dig, fortsätter han.

Lizzie känner rädslan komma krypande längst ryggraden. Inte visste hon att detta skulle hända när hon kom hit genom toaletten på restaurangen. Aldrig någonsin hade hon väntat sig det här.

Elijah berättar att en profetsia hade berättat om en flicka vid namn Lizzie som skulle komma hit från en annan värld och besegra den onde drottningen Celda, som också är en människa som kommit hit för väldigt länge sen och har länge utsatt denna värld för mycket dåliga saker. Hon bor i ett stort slott och alla hennes vakter är klädda i en rustning i silver och har förtrollats att dyrka henne och göra allt hon vill (hon hade nämligen ett magiskt trollspö). Om hon besegras och dör bryts denna förtrollning

Han berättade hur rädd Celda var att detta skulle hända och därför hade försökt förstöra det med hjälp av trollkonst, ja, allt möjligt.

Han berättade att det fanns två magiska svärd som hade kraften att motstå hennes formler, men hon hade stulit det och har det inne i slottet.

Lizzies var tvungen att hitta det för att kunna besegra den onde drottningen Celda.

Lizzie finner inga ord. Det hon just har hört är något man helst gärna inte vill höra, av en manskatt också. Det känns som en direkt biljett till döden.

- Åh, är det enda hon lyckas få fram.

Efter en stunds tystnad frågar Elijah

- Hur gammal är du? För att släcka tystnaden.
- 15, svarar Lizzie tyst.
- Alltså är du gammal nog för att hålla i ett vapen, säger Elijah.
- Ett vapen? Jag kan ju knappast hantera ett vapen! Utropar Lizzie.
- Jag kan hjälpa dig, du ju knappast att fly från drottning Celda utan att veta hur man hanterat ett vapen.
- Seriöst, kommer jag inte att skada mig? Frågar Lizzie med en viss oförstående ton.
- Nejdå! svarar Elijah övertygande och börjar gå.
- Följ med, är det sista han säger.

De går ungefär 100 m västerut, sedan är de framme vid en dunge i skogen, som är runt 9 m i diameter. Där stannar han upp och plockar en pinne.

- Varsågod, den här kan du öva mot mig med, säger han.

Han plockar upp en pinne, ungefär lika lång som den Lizzie just fått och de börjar fäktas.

Dagarna går och Lizzie blir bättre och bättre. Efter ungefär 5 dagars träning har Lizzie faktiskt blivit rätt bra.

- Din tid är inne nu, säger Elijah.

“Nej, inte nu! Jag är inte redo!” Lizzie känner kalla kårar stiga längst ryggraden.

- Du måste, det är så profetian säger, svarar Elijah snabbt som svar på Lizzies utbrott.
- Jag vet inte ens vart jag ska, säger Lizzie lite lugnare än förut.
- Jag följer dig, var lugn. Det enda du behöver göra är att lyckas ta dig in i slottet.

Lizzie följer Elijah mot sydöst från hans håla, som är förvånansvärt stor.

Hon känner sig rädd. Vad ska hända, kommer hon att dö?

De börjar gå in på en stig i skogen. Stigen är precis så bred att de kan gå brevid varandra.

Lizzie räknar tiden i huvudet.

10 minuter, 20 minuter, 40 minuter, 1 timma.

De har gått ungefär 2,5 km och har kommit ut på en slätt. Långt borta i horisonten skymtar Lizzie konturen av ett slott med ett torn på varsin sida. Det ser ganska kuslig ut, det är inget ställe Lizzie skulle gå till frivilligt.

- Nu får du klara dig själv, säger Elijah.

- Varför? frågar Lizzie.

• Det här är en sak du måste göra själv, som profetian antyder, svarar Elijah förstående, Lizzie är på väg att svara men innan hon hinner svara är han borta, försvunnen inne i skogens myller av träd.

- Vänta! ropar Lizzie men får inget svar tillbaka. Han är borta.

Lizzie väntar en stund på att han ska komma tillbaka men inget händer.

Hon börjar långsamt ta sig framåt mot slottet. Hon kanske aldrig mer få se dagsljuset nästa dag.

När Lizzie är framme möts hon av en valvgrav lika djup som slottet är högt. Det ligger näckrosblad runt vallraven.

Hon försöker ta sig över dem och inte falla ner i vattnet.

Det första Lizzie ser när hon är framme vid muren är ett stort gap som öppnar sig framför henne. Den onde drottning Celda måste ha väntat sig henne.

Lizzie tar ett djupt andetag och stiger in.

Det första hon ser är en tom slottsgård. Lizzie börjar fyllas av en viss rädsla och nyfikenhet. Hon vill veta vad som finns bortom detta, vad som finns innanför.

vakter strömmar in från alla vinklar runt henne. Dem ser läskiga ut.

De fångatar henne och för henne in mot insidan.

Lizzie memorerar vägarna de tar. Höger, vänster, vänster, höger, höger, vänster.

De för henne in i en stor sal. En röd lång matta går från dörren rakt fram till en tron. På tronen sitter en kvinna. Kvinna kan inte vara mer än 150 cm. Hon är cir-

ka 20 cm kortare än vad Lizzie själv. Hon bär en lång kappa, likt den kungen hade i Robin Hood har.

Lizzie antar att det är Celda.

Vakterna för Lizzie fram till Celda, ungefär 5 meters avtånd.

- Är det du som kallar dig Lizzie? Celda låter gammal, hon har förmodligen använt sig av trollkonst för att förtrolla sig yngre.
- Det beror på, vad ska du göra med mig? svarar Lizzie listigt.
- Jag ska döda dig, vad trodde du?

Hon säger nånting mer, men Lizzie tappas intresset. Hon har fått syn på nånting bakom Celda. Svärdet hänger bakom henne. Lizzie börjar tänka. Hon måste få tag på det.

Lizzie gör en kvick undanmanöver, kommer ur vakternas grepp och stormar mot svärdet. Hon springer förbi tronen precis när drottning Cella ropar:

- Nej! fånga henne! Confringo! En formel skjuts ut ur drottning Celdas stav och

Lizzie ser en eldsvåda skjutas precis bakom henne, hon känner ryggen bli stickande varm. Det bränner.

Hon tar svärdet och vänder sig snabbt om.

- Gladius! Ropar Celda och riktar staven mot Lizzie. En vakt springer precis fram och ska fånga Lizzie. Han fryser snabbt till is så fort formeln träffar honom.

-

Lizzie skyndar sig och springer efter drottning Celda som har flytt sin väg.

Celda skjuter några formler mot henne på vägen, men Lizzie skjuter snabbt undan dem med hjälp av svärdet.

De kommer fram till en återvändsgränd. Celda stannar och försöker snabbt komma på en trollformel som ska få väggen att försvinna, men Lizzie är redan framme.

Celda vänder sig snabbt om.

- Det är över nu, säger Lizzie och försöker låta så hjältemodig som möjligt

även fast hon inte lyckas så väl.

Innan drottning Celda hinner svara trycker Lizzie snabbt in svärdet mot hennes hjärta och vrider snabbt om. Drottning Celda faller ner på golvet. Lizzie har aldrig gjort detta förut och känner paniken stiga inom henne.

Vad ska hon göra nu?

Lizzie springer tillbaka till salen där svärdet hängde.

“Tänk nu Lizzie, tänk” tänker hon i hopp om att komma på vilken väg hon blivit förd av vakterna. “Höger, vänster, vänster, höger, höger, vänster”

Lizzie springer ut i korridoren. Hon börjar springa vägarna bakvänt eftersom det är tillbaka hon ska.

Hon kommer ut till slottsgården och ser snabbt det lilla gapet i muren och springer genom den och hoppar över näckrosbladen och tar sig mot skogen.

Hon tar sig fram i skogen mot Elijahs förvånansvärt stor håla, i hopp om att han är där.

När hon är framme ser hon Elijah komma gående längst stigen på väg hem, förmodligen från blomsterängen.

Hon skyndar sig fram till honom. Han ser henne direkt från avstånd.

- Hur gick det? frågar han när Lizzie kommit fram till honom.

Lizzie berättar allt som hänt. Från när hon kom dit till när hon stack svärdet i Drottning Celda.

- Bravo! säger Elijah fylld av glädje.

Efter att han har pratat en stund och berömt Lizzie säger han:

- Jag antar att du förmodligen vill hem nu, efter allt som har hänt.
- Ja, så klart, svarar Lizzie snabbt.
- Följ mig, säger Elijah.

Lizzie följer efter honom in i hans stora håla.

Han går fram till en hylla och håller fram en dryck.

- Här drick denna, säger han.

Lizzie tar emot den och ser lite skeptisk ut men dricker den ändå.

Hon känner sig yr och det svartnar för hennes ögon. Hon faller ihop på golvet.

När hon vaknar ligger hon på golvet inne på toaletten, helt oförstående av vad som just hände.

Hon tittar på klockan, detta måste ju ha tagit en enormt lång tid. Den visar 13.02. Tiden har inte förändrats någonting. Hon förstår ingenting.

Det har nu gått två år sedan denna märkliga händelse men Lizzie minns det fortfarande som om det var igår.

Frågor

ÖVNING 2.2

Vad heter huvudpersonen?

- A.** Sarah
- B.** Lizzie
- C.** Caren
- D.** Hannah

Kontrollera svar

ÖVNING 2.3

Var utspelar sig den vanliga världen?

- A.** Stockholm
- B.** New York
- C.** London
- D.** Köpenhamn

Kontrollera svar

ÖVNING 2.4

Var utspelar sig passagen?

- A.** På en toalett
- B.** På stranden
- C.** I omklädningsrummet
- D.** I restaurangen

Kontrollera svar

ÖVNING 2.5

Vem hjälper henne tillbaka?

- A.** Amy
- B.** Audrey
- C.** Celda
- D.** Elijah

Kontrollera svar

ÖVNING 2.6

Hur många år tidigare blir fantasyn berättad?

- A.** 1 år
- B.** 2 år
- C.** 3 år
- D.** 0.5 år

Kontrollera svar

Filmrecension

Filmen inleds med att det är krig i London. Det flyger bomber överallt. Så familjen Pevensie skickar sina barn Lucy, Susan, Edmund och Peter till ett hus ute på landet tillhörande en forskare för att de är tryggare där.

Mitt intresse väcks när man får se huset, hur gammalt det är och hur intressant livet på landet var i London för ca. 70 år sedan.

Jag skulle säga att Lucys situation i inledningen är intressant. Hennes äldre syskon (speciellt Susan och Peter) bestämmer mycket över henne. Dem är lite överbeskyddande.

Susan, Edmund och Peter är några viktiga roller i filmen, dem är ju trots allt Lucys syskon.

Dem har en väldigt nära och kärleksfull relation med Lucy.

Filmen utspelar sig i storstaden London under andra världskriget och i Narnia så klart.

I huset på landet tycker jag att det blir en särskild stämning i filmen, särskilt när Lucy hittar det magiska skåpet.

Filmens huvudproblem är vita häxan, skulle jag säga. Hennes berömmelse och hennes brutala sätt att fånga folk och sedan förvandla dem till is, skulle jag säga är huvudproblemet i filmen.

Lösningen blir sedan att Lucy och hennes syskon kommer och räddar Narnia enligt profetian med hjälp av lejonet Aslans hjälp.

I slutet av filmen kröns Lucy, Edmund, Susan och Peter till Narnias kungar och drottningar.

Frågan jag inte får svar på är hur gamla alla är. Man kan ju så klart se på dem hur gamla de är ungefär, men i filmen sås det inte direkt hur gamla alla är.

Bokprat

